

— Ами по други царства пакъ ли тѣй плащатъ и пакъ ли ковчежникътъ раздава паритѣ на всички?

— Разбира се!

— Чудни наредби!

Старецътъ заклати глава и се пакъ замисли.

Послѣ заговори на другъ, смегченъ, тонъ:

— Е, какъ, Григоре, вѣрвамъ, добрѣ ти плаща царщината? Много пѣти и мнозина сѣ ме питали въ село и тукъ, пакъ и съ майка ти сме си приказвали нѣкога: колко ли получавашъ. Какво ще кажа, като не зная?

— Ехъ, добрѣ!.. шестотинъ лева! измъкна Бойковски.

— Какъ?!.. на година ли?..

— На мѣсецъ!

— На мѣсецъ шестотинъ лефа!.. 3000 гроша тукашни пари, а нашански — безъ 400 не 4000 гроша, 7 кесии и нѣщо! А пѣкъ колко пари правятъ, не мога на умъ да прѣсмѣтна. Ами на день колко се пада?.. То много нѣщо! Ами се тѣй ли, болъ, болъ плащатъ на всички чиновници?

— Всѣкому споредъ работата.

— Ехъ, едно-врѣме тия пари ги зимаха турцитѣ, а сега отиватъ у нашитѣ българи. А министрътъ колко зима на мѣсецъ?

Бойковски каза.

— Ами князътъ?

Бойковски пакъ каза.

Много пари брей!.. Тя кждѣ отива? Ами, Григоре, на година твоитѣ колко се падатъ и колко алтжна правятъ?

— 7200 лева, или почти 360 алтжна.

Бойковски изговори тия думи съ тонъ на човѣкъ, който напълно съзнава своето достоинство и високо положение.

— Бре, бре! една пълна торба пари! Колко кесии, не мога да прѣсмѣтна. На день се падатъ, синко, тамамъ на 20 лефа, или по 120 гроша нашански пари. На саатъ пѣкъ колко идатъ?.. Не е малко нѣщо! На день — дѣлникъ, празникъ! — по единъ алтжнъ. Мръкне